

Samråd i FEU d. 20. august 2009– spørgsmål Y

Tak for jeres spørgsmål, hvor I beder om en status for forhandlingerne om finansiering op til COP 15 og om regeringens position.

Den generelle
forhandlingslinie

Jeg vil lægge for med nogle overordnede bemærkninger om, hvor regeringen står, og om hvordan forhandlingerne om finansiering i UNFCCC går lige nu. Finansministeren vil så følge op i forhold til finansministeriernes engagement med at skaffe ny og additionel finansiering, siden alle parter blev enige om ved COP13 i Bali.

I et åbent samråd vil der i sagens natur være grænser for detaljerigdommen. Men det ændrer ikke ved, at regeringen naturligvis fortsat arbejder for at få en

aftale i hus, som kan leve op til den klimaudfordring, videnskaben har stillet os over for. Det gælder selvfølgelig også i forhold til finansiering af en ny aftale i København, ikke mindst fordi finansiering af udviklingslandenes indsatser er et fuldstændig centralt element i at lande den klimaaf tale, vi har brug for.

State of Play –
efter Bonn III

Udgangspunktet er, at udviklingslandenes indsats for at reducere udledningerne og deres behov for tilpasning til klimaforandringerne skal bakkes op af den nødvendige støtte i form af ny og additionel finansiering og teknologi, der primært skal komme fra industrilandene.

Danmarks
forhandlingslinie
på finansiering

Danmark lægger fortsat vægt på et højt ambitionsniveau for industrilandenenes bidrag til finansiering og på at finansieringen kan baseres på en kombination af kilder.

Vores folk er netop vendt hjem fra en uges forhandlinger i Bonn, og der er både gode og mindre gode nyheder fra Bonn.

På indholdssiden er de forslag, der fortsat er i spil, generering af finansiering fra auktionering af CO₂-kvoter, det såkaldt mexicanske forslag om en ny grøn fond, finansieret af pålignede bidrag, og så bidrag fra brændstof til skibs- og luftfart- bunker fuels.

I forhold til bidrag fra international skibsfart arbejder Danmark primært gennem den internationale søfartsorganisation IMO, som i juli måned havde møde i sin miljøkomité. Forslaget fra Danmark om at betale et bidrag ved køb af brændstof til skibe og lade provenuet finansiere klimatiltag i udviklingslande fik støtte fra en række lande - både i- og ulande.

Samtidigt arbejder Danmark for at styrke interessen for bunkers som central finansieringskilde i UNFCCC.

G77 og industrilandene ligger stadig ret langt fra hinanden i forhold til governance-spørgsmålet. G77 og Kina har jo foreslået én ny og

Governance -
stadig store
forskelle, men
lille åbning
måske på vej

sammenhængende finansieringsmekanisme under UNFCCC, hvor industrilandene har lagt vægt på eksisterende institutioner.

Det jeg hører fra Bonn er, at de to fronter er ved at blive blødt en anelse op. G77 taler nu også om, at institutioner uden for UNFCCC kan spille en understøttende rolle for klimaindsatsen. Men G77 markerer stadig det kendte synspunkt, at det der for alvor tæller, er nye og effektive institutioner under UNFCCC.

Industrilandene viser også en flig af mere åbenhed over for nye institutioner, hvor det kan bidrage til en effektiv klimaindsats, blandt andet i kraft af

interessen for det mexicanske forslag, som jo indeholder en ny grøn fond. I MEF-erklæringen tilsluttede MEF-landene sig faktisk en tekst, hvor den grønne fond klart indgår: "We agreed to further consider proposals for the establishment of international funding arrangements, including the proposal by Mexico for a Green Fund", lyder teksten.

Det betyder, at alle bidrager, efter kriterier som udledninger og BNP.

Også når det kommer til registrering og finansiering af udviklingslandenes reduktionsindsatser – det der i FN-lingo kaldes NAMA'er – er det klart, at der er brug for et institutionelt set-up under UNFCCC. En ny grøn fond vil måske kunne bruges til at gøre det muligt for

udviklingslandene at tilbyde
reduktionsindsatser på kort sigt.

Det var i øvrigt et af de centrale emner,
som vi diskuterede under
Grønlandsdialogen i sommer.

Danmark arbejder for, at vi sikrer
finansiering både nu og her gennem
frivillige bidrag, på mellemlang sigt
gennem blandt andet
genopfyldningsforhandlingerne i GEF,
og på længere sigt – næste
forpligtelsesperiode – på at vi har en ny
finansiell arkitektur baseret på blandt
andet de nye kilder, jeg allerede har
nævnt.

I øvrigt kører der jo en række processer som G20 og MEF, som forsøger at levere input til UNFCCC-forhandlingerne, særligt i forhold til finansiering og teknologi. Særligt er der forventninger blandt parterne til G20-mødet i Pittsburgh i september. Det er vigtigt, at det rykker på klimafinansiering både i forhold til arkitektur og at få leveret upfront finansiering.

Tal – hvor mange penge skal leveres?

I forhold til at sætte tal på, hvor mange penge, der skal på bordet, bliver jeg nødt til at sige, at det afhænger af, hvordan en aftale i København kommer til at se ud. I kender allerede UNFCCCs estimer til hudløshed [ca. 100 mia. USD årligt til reduktioner i ulande, ca. 28 – 67 mia. USD til tilpasning årligt fra 2030] , og jeg har også tidligere orienteret om

Incitament - MRV

blandt andet McKinseys beregninger af udgifterne til klimaindsatsen i udviklingslandene [55-80 mia. USD årligt fra 2010]. En af de store temaer på Grønland var at skelne mellem finansiering til henholdsvis mitigation og adaptation samt at prioritere de mindst udviklede udviklingslande – de såkaldte LDC'er – samt små østater – de såkaldte SIDS – i forhold til adaptation. Men jeg kan sige så meget, at der ikke alene er brug for at skabe en kombination af kilder, fonde og så videre som kan levere på længere sigt, der er også brug for penge på bordet nu og her, især til klimatilpasning.

Vi må erkende, at finansiering er helt central for at lukke en aftale i København.